

„Ты истина в'нощно врѣме,
„И работа тя смаза! . . .
„Истинахъ-ли, кой ми знае,
„Нѣ лошаво нѣщо;
„Цѣла глава ми ся мае
„И не помня нищо! . . .
„Хайде малко да си хапнимъ,
Единъ момъкъ рече,
„А чи послѣ пакъ ще видимъ:
„Прималъ ми вече . . .
„Хайд' да хапнимъ криво-лѣво,
„Рече вся дружина,
„Нека Добри поспи тихо,
„Нѣ чуйте? — тишина . . .
„Настѣдахъ на колело
„По роснѣ моравѣ,
А ястѣ-то истинало,
Момче го развързва.
Развързахъ, нарядихъ:
Хлѣбъ, ястѣ, паници,
Обѣдъ-пладнѣ, заядохъ
Кѣто гладни вълци.
„Хайди Ненчо и ты хапни.“
Побратимъ му каза,
„Хапни брате ся подкрѣпи,“
Вся дружина каза . . .
— „Ежте, братѣя, — да ви ѣ сладко!
„Недѣйти мя кани;
„Меня нищо не ми ѣ сладко:
„Пылинъ е в' уста ми! . . .
Да оставимъ дружинѣ-тѣ,
Трудна уморена,
Да обѣдва и по-почива,
Да спѣтъ два-та болни.

XXXV.

Слѣнце бѣше на пладнинѣ,
А облака измина;